

ORIGINAL DOCUMENTS IN SAFECase No. 771Date of filing: 10 July '91

** AWARD - Type of Award Final
- Date of Award 10 July '91
13 pages in English 14 pages in Farsi

** DECISION - Date of Decision _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** CONCURRING OPINION of _____
- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** SEPARATE OPINION of _____
- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

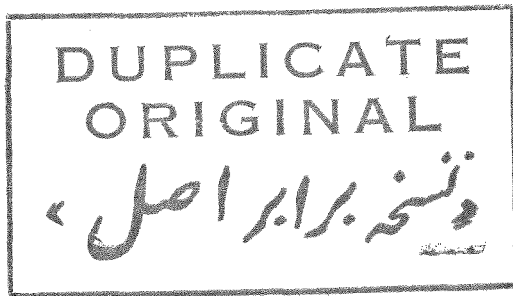
** DISSENTING OPINION of _____
- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** OTHER; Nature of document: _____

- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL

دیوان داوری دعاوی ایران - ایالات متحدہ

CASE NO. 771

CHAMBER TWO

AWARD NO. 515-771-2

NORMAN GABAY,
also known as Nourollah Armanfar,
Claimant,
and

THE ISLAMIC REPUBLIC OF IRAN,
Respondent.

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دیوان داوری دعاوی ایران - ایالات متحدہ
FILED	ثبت شد
DATE	10 JUL 1991
	تاریخ ۱۳۷۰ / ۴ / ۱۹

AWARDAppearances:

For the Claimant : Norman Gabay,
Claimant,
Burton V. McCullough,
Richard B. Lillich,
Hamid Sabi,
James D. Hepworth,
Attorneys.

For the Respondents : Ali H. Nobari,
Agent of the Government of the
Islamic Republic of Iran,
Jafar Niaki,
Rahman Noorizadeh,
Legal Advisers to the Agent,
Abbasse Rahimi,
Assistant to the Agent,

Abolfazl Fatemi Shariat Panahi,
Attorney,
Morteza Moezi,
Representative,
Dr. Audrey Giles,
Expert Witness.

Also present : Michael F. Raboin,
Deputy Agent of the United States,
Lisa Grosh,
Attorney-Adviser, U.S. Department
of State.

I. INTRODUCTION

1. On 19 January 1982, the Claimant, NORMAN GABAY, also known as Nourollah Armanfar, filed a Statement of Claim against the Respondent, THE ISLAMIC REPUBLIC OF IRAN, seeking compensation in the amount of U.S.\$18,147,000, plus interest and costs, for the alleged expropriation of real, business, and personal property.¹ In a subsequent filing, the Claimant increased his request for compensation to U.S.\$56,238,380.44, plus interest and costs. The Tribunal joined all jurisdictional issues, including the Claimant's nationality, to the merits. Following the submission of evidence, briefs, and rebuttals by both Parties, a Hearing was held on 1-3 May 1991.

II. FACTS AND CONTENTIONS

2. The Claimant was born as an Iranian in Kashan, Iran, in 1929. In 1953, he married an Iranian woman. They have three children, all born in Iran between 1955 and 1961. He states that he lived at least the first forty-two years of his life in Iran until 1971, when he allegedly emigrated to the United States together with his family. The Claimant also completed his education in Iran.

3. While living in Iran, the Claimant alleges that he founded a sizable carpet and textile business, Arman Establishment ("Arman"), beginning in 1953 with the establishment of Arman Store No. 1. Thereafter, the Claimant and his

¹ The Statement of Claim was submitted with the Claimant identified as Bernard G. Martin, a pseudonym. The Tribunal's Registry refused to accept the Statement of Claim due to non-compliance with Section 6 of the Administrative Directive No. 1 of 4 July 1981. In March 1982, however, when the Claimant acknowledged his true name, the Statement of Claim was accepted by the Tribunal.

family members apparently established three other Arman stores, the Kamran Tufting Factory, and finally, the Iran Tatami Industrial Company ("Iran Tatami"). Iran Tatami was organized and registered as a limited liability company under Iranian law on 29 July 1976, with the Claimant, his wife, and his three sons all equal shareholders. The Claimant asserts that his business interests other than Iran Tatami constituted a sole proprietorship, although much of the property was held in the names of the members of his immediate family. Likewise, he alleges that he owned a substantial amount of personal real estate, including a house constructed in 1977, although again much of the property was held in the names of his family members.

4. The Claimant alleges that in 1975 or 1976, he and his sons started the Charles Company, a family partnership, under a fictitious business name in California. Initially the company manufactured plastic mats, but that production was abandoned in 1977. Charles Company continued as an importer of Persian rugs and exporter of raw material and machinery for Iran Tatami. In 1977 the Claimant alleges that he bought a house in the United States in the name of one of his sons. The Claimant asserts that by 1979 his principal business had become real estate investing. The Claimant was naturalized as an American citizen on 25 April 1980. At that time he changed his name from Nouroollah Armanfar Gabae to Norman Gabay. It should be noted that in 1973 the Claimant had already changed his family name from Gabae to Armanfar with the authorization of the Vital Statistics Bureau of Iran.

5. Throughout his time in the United States, the Claimant maintained his Iranian businesses, travelling to Iran "regularly" to supervise their operation. In 1978, however, he states that, because of political and social conditions in

Iran, he ceased travel to Iran. He maintains that he continued to control his business interests there through his Iranian managers, and directly from the offices of Charles Company in the United States. In November 1980, however, the Claimant alleges that all of his and his family's property interests in Iran were expropriated.

6. The Respondent asserts that the Claimant has always been an Iranian national and accordingly denies the jurisdiction of the Tribunal over his claims. It further asserts that, should the Tribunal find that the Claimant acquired United States nationality in April 1980, the Claimant's dominant and effective nationality at all relevant times remained that of Iran.

7. The Respondent does not deny that the properties in Iran of the Claimant and his immediate family were expropriated, but it asserts that this took place only during the year 1983, following various measures to block and attach such properties during 1982. Therefore, the Respondent argues, the claims in this Case were not outstanding on 19 January 1981 and accordingly are not within the jurisdiction of the Tribunal as defined in Article II, paragraph 1, of the Claims Settlement Declaration.

8. In view of its decision, infra, with respect to jurisdiction, it is unnecessary for the Tribunal to describe the other facts and contentions in this Case.

III. JURISDICTION

9. In order to prove that his claims were outstanding on 19 January 1981, the Claimant relied during the written pleadings primarily upon a reduced photographic copy of a letter dated 1 June 1983 from the Legal Council of the Foundation for the Oppressed ("Foundation") to the Foundation's

Investigation and Restoration Unit. This 1 June 1983 letter stated that it enclosed a copy of a judgment of the Islamic Revolution Court dated 6 November 1980 confiscating all properties of the Claimant, his wife, and their three children, and a copy of a confirmation of that judgment dated 23 May 1983 by the High Islamic Revolution Court. The Claimant also submitted in evidence photographic copies of the High Court confirmation (but not the judgment of the Islamic Revolution Court), as well as photographic copies of two letters from the Foundation to the Claimant's businesses. One of these letters bore the date 15 November 1980 and introduced two persons as representatives of the Foundation at the "Tatami Company and Arman Stores." The other letter bore the date 18 December 1980 and requested Iran Tatami to furnish "full particulars ... of all the ex-stock holders of that Company." Finally, the Claimant submitted an affidavit by his cousin who asserted that he had been employed by Arman stores and had witnessed on or about 15 November 1980 the arrival at one of the Arman stores of individuals who identified themselves as Government representatives and who stated that the Government now controlled Arman.²

² On 26 April 1991, only four days before the Hearing, the Claimant requested the introduction of his cousin Rafiolaah Gabai as a rebuttal witness. This request was rejected by the Tribunal's Order of 26 April 1991 "[i]n view of the fact that the Respondent [had] notified no witness aside from its document expert, the lateness with which the Claimant notified Mr. Rafiolaah Gabai as a rebuttal witness for the Hearing, and the lack of any explanation as to why this notification could not have been made earlier."

At the outset of the Hearing on 1 May, the Claimant again requested permission to present his cousin as a rebuttal witness on the ground that inspection at the Tribunal on 29 April of the copies of the 1 June 1983 letter submitted by the Respondent had, for the first time, indicated that this would be desirable. The Claimant also said that, if the Tribunal did not grant this request, he

(Footnote Continued)

10. The Respondent denies that any of the alleged actions occurred during 1980 and contends that the reduced photographic copy of the 1 June 1983 letter submitted by the Claimant is forged in that the date of the judgment of the Revolutionary Court, which was originally 15 May 1983, has been altered to 6 November 1980, and that the dates (as well as the numbers) of the other two letters were also altered, in one case from 15 March 1982 to 15 November 1980 and in the other case from 6 April 1982 to 18 December 1980. The Respondent submitted allegedly correct copies of these documents. It also submitted affidavits by the officials of the relevant departments issuing the two other letters as well as copies of the relevant pages of the logbooks in which these letters had been registered. At the Hearing, the Respondent made the logbooks themselves available but the Claimant, arguing that they were presented at a late stage, refused to inspect them.

11. At the Hearing the Respondent presented an expert witness who explained why she concluded that the copy of the

(Footnote Continued)

would then request a postponement of the Hearing. The Respondent objected to both requests and pointed out that the only witness to be presented by the Respondent was an expert witness on altered documents so that there would be no new evidence for the cousin to rebut. The Tribunal in confirmation with its earlier Order made the following ruling:

In view of the requirements of the Tribunal Rules that witnesses be notified thirty days in advance - a rule designed to protect both Parties - and in view of the fact that the Claimant alone is responsible for the lateness of his inspection of the evidence in question, the Tribunal is unable to grant his request to present Rafiolaah Gabai as a rebuttal witness.

The Tribunal is also unwilling to postpone the Hearing, as this would be unfair to the Respondent and would be inconsistent with the orderly procedures required of the Tribunal.

letter of 1 June 1983 submitted by the Claimant had been altered and illustrated her views with an overlay that compared that copy with the copy submitted by the Respondent, which was the original carbon copy from which the Claimant's photographic copy had been made. In response, the Claimant asserted that the copy he had submitted was unchanged from the copy he had received from unnamed friends in Iran but acknowledged that the date in question appeared to have been altered. The Claimant's expert witness, already introduced to rebut the Respondent's expert testimony, which the Tribunal allowed by its Order of 12 April 1991, did not appear before the Tribunal. The Claimant maintained, however, that the other two letters upon which he relied were genuine and that it was the Respondent's copies that had been altered. The Claimant did not say whether he received those two letters from the same unnamed friends who sent him the copy of the 1 June 1983 letter. While the Respondent's expert witness acknowledged during the final rebuttal presentation that she had also seen those two letters, she had not been asked to comment upon them in her original testimony and, due to the Claimant's objection, she was not permitted to comment upon them in the rebuttal presentation.

12. The Respondent explained that upon examination of the documents, its expert witness had advised that comparison of the two documents with the copies submitted by the Claimant was impossible. The Respondent added that the reason for such impossibility was due to the fact that the original handwritten numbers and dates of the two typewritten letters had altogether been deleted and replaced by new ones rather than having been altered. Consequently, in support of its contention, the Respondent relied on the relevant pages of the logbooks, where the original numbers and dates of the two letters had been registered as well as on the affidavits of the respective authorities and other evidence.

13. On the basis of the testimony of the Respondent's expert witness and of the Claimant's statements at the Hearing

as well as other evidence, the Tribunal is convinced that the copy of the letter of 1 June 1983 submitted by the Claimant has been altered. Therefore, the Tribunal does not consider this document in determining the date on which the claim arose. The Tribunal notes that the Respondent had taken issue with the authenticity of the Claimant's copy of the said letter in its Statement of Defense of 6 December 1988. On 13 July 1989, the Respondent offered to submit, among other documents, the original carbon copy from which the Claimant's photographic copy of that letter was made, and it did so on 16 October 1989, more than eighteen months before the Hearing. Even before the Respondent's document had been submitted, the Claimant asserted that "the production of the original false document will prove nothing," and the Claimant and his expert failed to examine the original until two days before the Hearing. The Claimant changed his position only at the Hearing, when his attorney conceded that the Claimant's document appeared to have been altered while the Respondent's copy appeared not to have been altered. The Tribunal disapproves of such behavior on the part of the Claimant and of his attorney. Although it does not have the power to impose sanctions or disciplinary measures for presentation of false evidence, the Tribunal cannot pass over such abusive conduct in silence. The Claimant should have investigated the authenticity of his document before its presentation to the Tribunal and, at any rate, should have compared it to the original copy presented by the Respondent, and withdrawn his document and accusations of forgery against the Government of Iran soon after the latter's comments and evidence were filed.

14. In deciding when the Claim arose, the Tribunal must weigh all the remaining relevant evidence. In addition to evidence previously noted, that includes the following:

A. A memorandum dated 19 April 1981 from the Foundation to the representative of the Public Prosecutor's Office at the Foundation reporting an investigation of several com-

panies ordered on 11 March 1981, including the "Arman Company" (meaning, in all likelihood, Iran Tatami). The memorandum identified the Claimant and his family as the owners of the company and stated that they were residing abroad and that the company was being managed by Mr. Alireza Shahani. The Claimant acknowledges that Mr. Shahani was his appointee as Managing Director.

B. A memorandum dated 9 July 1981 from the representative of the Public Prosecutor's Office at the Foundation to the headquarters of the Islamic Revolutionary Public Prosecutor forwarding for action the report of 19 April 1981.

C. Minutes of the General Meeting of Iran Tatami dated 14 July 1981 which were signed by the Claimant. The Claimant acknowledges signing the Minutes which he says were sent to him in the United States and also acknowledges sending spare parts to his Iranian companies until 1982. He asserts that he did so in the hopes that the companies would be returned to him.

D. Letters from the Islamic Revolutionary Public Prosecutor dated 30 December 1981 and 27 January 1982 declaring that the Claimant and his immediate family members were enjoined from making any real estate transactions, ordering the blocking of their bank accounts, and issuing a writ of attachment of their moveable and immoveable property.

E. An affidavit by Mr. Shahani in which he states that he was in charge of managing Iran Tatami until 14 May 1981 and handed over control to representatives of the Foundation on 15 March 1982.

F. Minutes of a meeting dated 15 March 1982 in which Mr. Shahani delivered to the representatives of the Foundation the inventory of the Arman stores and Iran Tatami.

G. A letter dated 29 March 1982 from the Foundation to the Corporate and Industrial Ownership Registration Department announcing the names of a new Board of Directors of Iran Tatami, and its 10 April 1982 announcement of the same, published in the Official Gazette of 13 May 1982.

H. Financial reports of Iran Tatami and the Arman Establishment, prepared after their expropriation but submitted by the Claimant, which describe the companies' transfer to the Foundation as being by virtue of the Public Prosecutor's writ of attachment of 27 January 1982.

I. An excerpt from an article that appeared in a Foundation periodical in 1984 or 1985 reporting that Iran Tatami was attached in the Persian year 1360 (extending from 21 March 1981 to 20 March 1982) and that all of its shares were expropriated in the year 1362 (21 March 1983 to 20 March 1984). This evidence was proffered by the Claimant.

15. With respect to the dates of the other two disputed letters, supra, paras. 9-10, the Tribunal finds that the evidence presented by the Respondent, particularly the affidavits by responsible officials, the relevant pages from logbooks, and the sequence of events indicated by other evidence, casts such doubt on the dates written on the copies of the letters submitted by the Claimant as to require the Claimant to present evidence of their validity. This the Claimant has not done; in fact, he has submitted virtually no evidence on this question.

16. With respect to Iran Tatami, the Claimant's signing the Minutes of the General Meeting of the company's shareholders dated 14 July 1981 is particularly inconsistent with

a finding that this company was expropriated in November 1980. The Tribunal fails to understand the reason why, in the first place, the Minutes were sent to him in the United States for signature if Iran Tatami had already been expropriated. The Claimant's explanations in his pleadings and at the Hearing were unpersuasive as to why he signed the minutes. He did not even address the question why the minutes were sent to him.

17. On the basis of the evidence as a whole, the Tribunal concludes that the Claimant has failed to prove that his Claims for the expropriation of his properties by the Respondent were outstanding on the date of the Algiers Declarations, 19 January 1981. Even if the Claimant were able to prove his asserted 1980 dates for the two disputed letters, which he certainly has not done, the evidence, including the Claimant's own behavior, would not support a finding that the companies, let alone the real properties, were controlled or taken by the Respondent before 1982. Consequently, the Claims must be dismissed by this Tribunal for lack of jurisdiction. In view of this holding, the Tribunal need not address other jurisdictional questions in this Case or whether any particular property belonged to the Claimant.

18. Each of the Parties shall bear its own costs of arbitration.

IV. AWARD

19. For the foregoing reasons,

THE TRIBUNAL AWARDS AS FOLLOWS:

A. The Claims of the Claimant, NORMAN GABAY, also known as Nouroollah Armanfar, are dismissed for lack of jurisdiction.

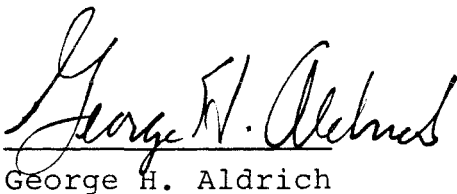
B. Each of the Parties shall bear its own costs of arbitration.

Dated, The Hague
10 July 1991

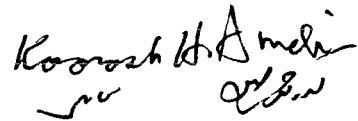

José María Ruda
Chairman
Chamber Two

In the Name of God

George H. Aldrich

Koorosh H. Ameli
Concurring Opinion

پرونده شماره ۷۷۱

شعبه دو

حکم شماره ۵۱۵-۷۷۱-۲

IPAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دیوان داورى دعاوى ایران - ایالات متحدہ
FILED	ثبت شد
DATE	10 JUL 1991
	تاریخ ۱۳۷۰ / ۴ / ۱۹

نورمن گبای،

همچنین معروف به نوراله آرمانفر،

خواهان،

- و -

جمهوری اسلامی ایران،

خوانده.

حکم

حاضران :

از جانب خواهان:

نورمن گبای،

خواهان،

برتن وی. مک کالو،

ریچارد بی. لیلیک،

حمید صبی،

جیمز دی. هپورث،

وکلاى خواهان.

از جانب خواندگان:

علی حیرانی نویری،

نماینده رابط دولت جمهوری اسلامی ایران،

جعفر نیاکی،

رحمن نوری زاده،

مشاوران حقوقی نماینده رابط،

عباس رحیمی،

دستیار نماینده رابط،

ابوالفضل فاطمی شریعت پناهی،

وکیل خوانده،

مرتضی معزی،

نماینده خوانده،

دکتر اودری جایلز،

شاهد کارشناس.

سایر حاضران:

مایکل اف. رابوین،

قائم مقام نماینده رابط ایالات متحده،

لیزا گراش،

وکیل - مشاور وزارت امور خارجه ایالات متحده.

اول - مقدمه

۱ - در تاریخ ۲۹ دیماه ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۲]، خواهان، نورمن گبای، همچنین معروف به نوراله آرمانفر، ضمن ثبت دادخواستی علیه خوانده، جمهوری اسلامی ایران، خواستار خسارتی به مبلغ ۱۸،۱۴۷،۰۰۰/- دلار امریکا به اضافه بهره و هزینه‌ها بابت سلب مالکیت ادعایی از اموال غیر منقول، تجاری و منقول خود گردید(۱). خواهان طی لایحه دیگری که بعداً^۲ به ثبت رساند، خسارت مورد مطالبه خود را به رقم ۵۶،۲۳۸،۳۸۰/۴۴ دلار امریکا، به اضافه بهره و هزینه‌ها افزایش داد. دیوان کلیه موضوعات صلاحیتی ازجمله تابعیت خواهان را به ماهیت پرونده منضم نمود. متعاقب تسلیم ادله و مدارک، لوائح توجیهی و مدارک معارض توسط هر دو طرف، جلسه استماع پرونده در تاریخهای ۱۱ تا ۱۳ اردیبهشت ماه ۱۳۷۰ [اول تا سوم مه ۱۹۹۱] برگزار گردید.

دوم - واقعیات و اظهارات

۲ - خواهان در سال ۱۹۲۹ [۱۳۰۸ شمسی] در کاشان، ایران و به عنوان یک ایرانی متولد شد. در سال ۱۹۵۳ با یک زن ایرانی ازدواج کرد. آنان سه فرزند دارند که همه بین سالهای ۱۹۵۵ و ۱۹۶۱ در ایران متولد شده‌اند. نامبرده اظهار

(۱) دادخواست به نام مستعار خواهان، برنارد جی. مارتین تسلیم شده بود. دفتر ثبت دیوان از پذیرفتن دادخواست، به دلیل عدم مطابقت آن با بند ۶ دستور شماره ۱ اداری مورخ ۱۳ تیرماه ۱۳۶۰ [چهارم ژوئیه ۱۹۸۱]، خودداری کرد. لکن، در مارس ۱۹۸۲، پس از آنکه خواهان به نام واقعی خود اذعان کرد، دیوان دادخواست را پذیرفت.

می‌دارد که حداقل چهل و دو سال اول عمر خود را یعنی تا سال ۱۹۷۱ در ایران زندگی کرده و حسب ادعاء در این سال همراه خانواده خود به ایالات متحده مهاجرت کرد. خواهان، تحصیلات خود را نیز در ایران به پایان رساند.

۳ - خواهان اظهار می‌دارد هنگامی که در ایران زندگی می‌کرد، مؤسسه فرش و بافندگی بزرگی به نام مؤسسه آرمان ("آرمان") بنیانگذاری نمود که در سال ۱۹۵۳ با تأسیس فروشگاه شماره ۱ آرمان آغاز شد. سپس، خواهان و افراد خانواده او ظاهراً سه فروشگاه دیگر به نام آرمان، کارگاه موکت بافی کامران و بالاخره شرکت صنعتی ایران تاتامی ("ایران تاتامی") تأسیس نمودند. ایران تاتامی به عنوان یک شرکت با مسئولیت محدود طبق قوانین ایران در هفتم مردادماه ۱۳۵۵ [۲۹ ژوئیه ۱۹۷۶] تشکیل و به ثبت رسید و خواهان، همسر و سه فرزند وی همه دارای سهم‌الشرکه متساوی بودند. خواهان اظهار می‌دارد که غیر از ایران تاتامی، سایر علایق بازرگانی وی دارای مالک واحدی بوده، گرچه بخش عمده‌ای از آنها به نام اعضای بلافصل خانواده وی بوده است. وی همچنین مدعی است که مقادیر قابل ملاحظه‌ای مستغلات شخصی داشته، از جمله خانه‌ای که در سال ۱۹۷۷ ساخته شده بود، گرچه باز بخش عمده^۶ املاک مزبور به نام اعضای خانواده وی بوده است.

۴ - خواهان اظهار می‌دارد که در سال ۱۹۷۵ یا ۱۹۷۶ وی و پسرانش یک شرکت مدنی خانوادگی تحت نام تجاری مجازی چارلز کامپنی در کالیفرنیا را آغاز کردند. این شرکت نخست حصیرهای پلاستیکی تولید می‌کرد، اما در سال ۱۹۷۷ تولید مزبور قطع شد و چارلز کامپنی به عنوان وارد کننده قالبیهای ایرانی و صادر کننده مواد خام و ماشین آلات برای ایران تاتامی به فعالیت خود ادامه داد. حسب ادعاء خواهان، در سال ۱۹۷۷ وی خانه‌ای در ایالات متحده به نام یکی از پسرانش خریداری نمود. خواهان می‌گوید که در سال ۱۹۷۹ فعالیت عمده تجاری وی در امر سرمایه‌گذاری در املاک و مستغلات متمرکز شده بود. در تاریخ پنجم اردیبهشت ماه

۱۳۵۹ [۲۵ آوریل ۱۹۸۰] خواهان به تابعیت ایالات متحده درآمد و در همان زمان نام خود را از نوراله آرمانفر گبائی به نورمن گبائی تغییر داد. لازم به تذکر است که خواهان، قبلاً در سال ۱۹۷۳ با اجازه اداره آمار و ثبت احوال ایران نام خانوادگی خود را از گبائی به آرمانفر تغییر داده بود.

۵ - خواهان در سراسر مدت اقامت خود در ایالات متحده، مؤسسات بازرگانی خود را در ایران حفظ کرده و برای سرپرستی عملیات آنها "بطور مرتب" به ایران سفر می‌کرد. لیکن، حسب اظهار وی، در سال ۱۹۷۸ به علت اوضاع اجتماعی و سیاسی ایران مسافرت به ایران را متوقف ساخت. وی می‌گوید که از طریق مدیران ایرانی و مستقیماً از دفتر چارلز کامپنی در ایالات متحده کنترل علایق تجاری خود را در ایران ادامه می‌داد. معیذاً، خواهان مدعی است که در سال ۱۹۸۰ کلیه علایق مالکیت وی و خانواده‌اش در ایران مصادره شد.

۶ - خواننده اظهار می‌دارد که خواهان همواره تبعه ایران بوده و لذا منکر صلاحیت دیوان نسبت به ادعاهای اوست. خواننده، مضافاً اظهار می‌دارد که چنانچه دیوان نظر دهد که خواهان در آوریل ۱۹۸۰ تابعیت ایالات متحده را کسب کرده است، باز تابعیت غالب و موثر خواهان در تمام دوره ذیربط تابعیت ایرانی بوده است.

۷ - خواننده انکار نمی‌کند که اموال خواهان و افراد خانواده وی در ایران مصادره شده‌اند، لکن اظهار می‌دارد که این امر، پس از اقدامات مختلفی که در سال ۱۹۸۲ برای انسداد و توقیف آنها صورت گرفت، در سال ۱۹۸۳ به وقوع پیوست. براین اساس، حسب استدلال خواننده، ادعاهای پرونده حاضر در تاریخ ۲۹ دیماه ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱] پابرجا نبوده و بنابراین طبق تعریف بند ۱ ماده دو بیانیه حل و فصل دعاوی در صلاحیت دیوان نیست.

- ۸ - باتوجه به رأی دیوان در زیر در رابطه با صلاحیت، نیازی نیست که دیوان به شرح سایر واقعیات و اظهارات در پرونده حاضر بپردازد.

سوم - صلاحیت

- ۹ - خواهان برای اینکه ثابت کند ادعایش در ۲۹ دیماه ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱] پابرجا بوده در مدافعات کتبی خود عمدتاً به یک نسخه فتوکپی کوچک [تر از اصلی] از نامه مورخ یازدهم خردادماه ۱۳۶۲ [اول ژوئن ۱۹۸۳] از شورای حقوقی بنیاد مستضعفان ("بنیاد") به واحد تحقیق و استرداد بنیاد استناد کرده است. در نامه مذکور قید شده که "فتوکپی حکم مورخ ۱۵ آبانماه ۱۳۵۹ [ششم نوامبر ۱۹۸۰] دادگاه انقلاب اسلامی در خصوص مصادره کلیه اموال" خواهان، همسر و سه فرزند آنان و رونوشت تأییدیه مورخ دوم خردادماه ۱۳۶۲ [۲۳ مه ۱۹۸۳] دادگاه عالی انقلاب اسلامی پیوست است. خواهان، همچنین فتوکپی تأییدیه دادگاه عالی انقلاب اسلامی (ولی نه حکم دادگاه انقلاب اسلامی) و همچنین نسخ فتوکپی دو نامه بنیاد به مؤسسات تجاری خواهان را به عنوان مدرک تسلیم نموده است. یکی از این نامه‌ها به تاریخ ۲۴ آبانماه ۱۳۵۹ [۱۵ نوامبر ۱۹۸۰] بوده و در آن دو نفر به عنوان نماینده بنیاد به "شرکت تاتامی و فروشگاههای آرمان" معرفی شده‌اند. نامه دیگر به تاریخ ۲۷ آذرماه ۱۳۵۹ [۱۸ دسامبر ۱۹۸۰] است و در آن از ایران تاتامی خواسته شده که "مشخصات کامل ... سهامداران سابق آن شرکت را" اعلام دارد. بالاخره، خواهان سوگندنامه‌ای از پسر عموی خود تسلیم نموده که در آن اظهار شده که وی در استخدام فروشگاههای آرمان بوده و در ۲۴ آبانماه ۱۳۵۹ [۱۵ نوامبر ۱۹۸۰] یا در حدود آن تاریخ شاهد بوده افرادی که خود را نمایندگان دولت معرفی می‌کردند وارد یکی از فروشگاههای آرمان شده و اعلام داشتند که

از آن پس کنترل آرمان در دست دولت است(۲).

۱۰ - خواننده منکر است که هیچیک از اقدامات مزبور در طول سال ۱۹۸۰ روی داده باشد و اظهار می‌دارد که فتوایی [کوچک‌تر از اصل] نامه ۱۱ خردادماه ۱۳۶۲ [اول ژوئن ۱۹۸۳] که خواهان تسلیم کرده جعلی است، از این نظر که تاریخ حکم دادگاه انقلاب که در اصل ۲۵ اردیبهشت ماه ۱۳۶۲ [۱۵ مه ۱۹۸۳] بوده به

(۲) در تاریخ ششم اردیبهشت ماه ۱۳۷۰ [۲۶ آوریل ۱۹۹۱]، یعنی فقط چهار روز قبل از جلسه استماع، خواهان درخواست کرد که پسرعموی خود، رفیع‌اله گبای را به عنوان شاهد معارض معرفی نماید. درخواست مزبور طی دستور مورخ ششم اردیبهشت ماه ۱۳۷۰ [۲۶ آوریل ۱۹۹۱] دیوان "به دلیل اینکه خواننده غیر از کارشناس اسناد خود شاهد دیگری معرفی نکرده و از آنجا که خواهان در معرفی رفیع‌اله گبای به عنوان شاهد معارض برای جلسه استماع تأخیر داشته و توضیحی در مورد اینکه چرا نمی‌توانسته شاهد مذکور را زودتر معرفی کند نداده است"، رد شد.

در آغاز جلسه روز ۱۱ اردیبهشت ماه ۱۳۷۰ [اول مه ۱۹۹۱]، خواهان مجدداً اجازه خواست پسر عموی خود را به عنوان شاهد معارض معرفی نماید، به این دلیل که در نتیجه واریسی نسخ تسلیمی خواننده از نامه مورخ ۱۱ خردادماه ۱۳۶۲ [اول ژوئن ۱۹۸۳] در محل دیوان در روز نهم اردیبهشت ماه ۱۳۷۰ [۲۹ آوریل ۱۹۹۱] برای اولین بار معلوم شد که چنین کاری به صلاح خواهد بود. خواهان همچنین گفت که چنانچه دیوان این درخواست را اجابت نکند آنگاه وی تعویق جلسه را خواستار خواهد شد. خواننده ضمن مخالفت با هر دو خواسته خاطرنشان ساخت که تنها شاهی که توسط خواننده معرفی می‌شود شاهد کارشناسی در مورد اسناد مخدوش است، به طوریکه دیگر مدرک جدیدی برای معارضه توسط پسر عموی خواهان در کار نخواهد بود. دیوان دآوری، ضمن تأیید دستور قبلی خود مراتب زیر را مقرر داشت:

باتوجه به الزامات قواعد دیوان مبنی بر اینکه اسامی شاهدان سی روز قبل در اختیار [دیوان] گذارده شود - قاعده‌ای که منظور از آن حمایت از هر دو طرف دعوی است - و نیز باتوجه به این واقعیت که تنها خود خواهان مسئول تأخیر در واریسی اسناد و مدارک مورد بحث بوده، دیوان نمی‌تواند با درخواست وی برای معرفی رفیع‌اله گبای به عنوان شاهد معارض موافقت کند.

دیوان همچنین مایل نیست که جلسه استماع را به تعویق اندازد، زیرا این امر بی‌عدالتی نسبت به خواننده و مغایر با نظم جریان رسیدگی که دیوان ملزم به رعایت آنست، خواهد بود.

۱۵ آبانماه ۱۳۵۹ [ششم نوامبر ۱۹۸۰] تغییر داده شده و تاریخها (و همچنین شماره‌های) دو نامه دیگر نیز دستکاری شده، بدین نحو که در یک مورد تاریخ ۲۴ اسفندماه ۱۳۶۰ [۱۵ مارس ۱۹۸۲] به ۲۴ آبانماه ۱۳۵۹ [۱۵ نوامبر ۱۹۸۰] و در مورد دیگر ۱۷ فروردین ماه ۱۳۶۱ [ششم آوریل ۱۹۸۲] به ۲۷ آذرماه ۱۳۵۹ [۱۸ دسامبر ۱۹۸۰] تغییر داده شده است. خواننده نسخ صحیح ادعایی این اسناد را ارائه نموده است. خواننده، همچنین شهادتنامه‌های مقامات سازمانهایی را که دو نامه دیگر را صادر کرده بودند و نیز فتوکپی صفحات مربوطه دفاتر اندیکاتوری را که نامه‌های مذکور در آن وارد شده بود تسلیم کرد. در جلسه استماع، خواننده اصل این دفاتر اندیکاتور را نیز در دسترس قرار داد، لکن خواهان با این استدلال که دفاتر با تاخیر ارائه شده‌اند، از واریسی آنها خودداری نمود.

۱۱ - در جلسه استماع، خواننده شاهد کارشناس خود را حاضر نمود و وی توضیح داد چرا به این نتیجه رسیده که نسخه تسلیمی خواهان از نامه مورخ ۱۱ خردادماه ۱۳۶۲ [اول ژوئن ۱۹۸۳] مخدوش شده و نظراتش را به کمک صفحه گرافیک شفافی که آن نسخه را با نسخه تسلیمی خواننده مقایسه می‌کرد، تشریح نمود. نسخه تسلیمی خواننده نسخه کاربن اصلی بود که فتوکپی خواهان از روی آن برداشته شده بود. خواهان در پاسخ اظهار داشت که نسخه‌ای را که وی تسلیم کرده از روی نسخه‌ای که دوستان خود در ایران (بدون ذکر نام آنها) دریافت نموده، و بدون هیچگونه تغییری در آن برداشته شده، لکن تصدیق کرد که تاریخ موضوع بحث مخدوش به نظر می‌رسد. شاهد کارشناس خواهان، که قبلاً برای رد شهادت کارشناس خواننده معرفی شده و دیوان طی دستور مورخ ۲۳ فروردین‌ماه ۱۳۷۰ [۱۲ آوریل ۱۹۹۱] خود اجازه آن را داده بود، در محضر دیوان حاضر نشد. مع الوصف، خواهان اظهار داشت دو نامه دیگری که مورد استناد اوست اصالت داشته و در نسخ خواننده است که دستکاری شده است. خواهان نگفت که وی آن دو نامه را نیز از همان دوستان نامشخص خود که نسخه نامه ۱۱ خردادماه ۱۳۶۲ [اول ژوئن ۱۹۸۳] را برای وی

فرستاده‌اند، دریافت کرده است یا خیر. گرچه شاهد کارشناس خوانده، طی اظهارات معارض نهایی خود اذعان نمود که وی آن دو نامه را هم دیده است، لیکن از وی خواسته نشده بود که طی شهادت اولیه خود راجع به آنها اظهارنظر کند و به علت اعتراض خواهان به وی اجازه داده نشد که طی اظهارات معارض خود راجع به آنها نظر دهد.

۱۲ - خوانده توضیح داد که کارشناس شاهد وی پس از بررسی مدارک نظر داد که مقایسه دو سند مورد بحث با نسخ تسلیمی خواهان امکان پذیر نیست. خوانده اضافه نمود که مقایسه مزبور بدین دلیل امکان ندارد که اصل شماره‌ها و تاریخهای دستنوشته در دو نامه تایپ شده مخدوش نشده، بلکه کلاً پاک شده و شماره‌ها و تاریخهای جدیدی به جای آنها نوشته شده است. از اینرو، خوانده در تأیید ادعای خود به صفحات مربوطه دفاتر اندیکاتور که شماره‌ها و تاریخهای اصلی دو نامه در آنها ثبت شده و نیز به سوگندنامه‌های مقامات ذربط و ادله و مدارک دیگر استناد نموده است.

۱۳ - دیوان بر مبنای شهادت شاهد کارشناس خوانده و اظهارات خواهان در جلسه استماع و نیز سایر ادله و مدارک قانع شده است که نسخه نامه ۱۱ خردادماه ۱۳۶۲ [اول ژوئن ۱۹۸۳] که خواهان تسلیم کرده مخدوش است. از اینرو، دیوان در تعیین تاریخ بروز ادعا مدرک مزبور را مورد توجه قرار نمی‌دهد. دیوان داوری خاطرنشان می‌سازد که خوانده در لایحه دفاعی مورخ ۱۵ آذرماه ۱۳۶۷ [ششم دسامبر ۱۹۸۸] خود به اصالت نسخه خواهان از نامه مذکور ایراد گرفته بود. در تاریخ ۲۲ تیرماه ۱۳۶۸ [۱۳ ژوئیه ۱۹۸۹] خوانده پیشنهاد کرد که، از جمله مدارک دیگر، نسخه اصلی کاربن آن نامه را که فتوکپی خواهان از روی آن گرفته شده بود، تسلیم نماید و نسخه مزبور را در ۲۴ مهرماه ۱۳۶۸ [۱۶ اکتبر ۱۹۸۹] یعنی متجاوز از هیجده ماه قبل از جلسه استماع پرونده تسلیم کرد. خواهان، حتی قبل از اینکه این مدرک خوانده تسلیم شود، اظهار داشته بود که "ارائه سند مجعول اصلی چیزی را

ثابت نخواهد کرد" و تا دو روز قبل از جلسه استماع وی و گارشناسی او نسخه اصلی را واریسی نکردند. خواهان تنها در جلسه استماع، هنگامی که وکیل وی اذعان نمود که به نظر می رسد سند خواهان دستکاری شده در حالیکه سند خوانده مخدوش بنظر نمی رسد، موضع خود را تغییر داد. دیوان داوری این رفتار خواهان و وکیل وی را تقبیح می کند. گرچه دیوان اختیار مجازات یا اقدام انضباطی برای ارائه مدارک جعلی را ندارد، مع الوصف نمی تواند در مقابل چنین رفتار ناشایستی سکوت نماید. خواهان می بایست اصالت مدرک خود را، قبل از ارائه آنها به دیوان بررسی و در هر صورت آنها را با نسخه اصل تسلیمی خوانده مقایسه می کرد و بلافاصله پس از ثبت نظرات و مدارک خوانده، این مدرک و اتهام جعل خود علیه دولت ایران را پس می گرفت.

۱۴ - در تعیین زمان بروز ادعاء دیوان باید کلیه ادله و مدارک ذیربط دیگر را مورد بررسی قرار دهد. علاوه بر مدارک اشاره شده قبلی، این مدارک عبارتند از:

الف - یادداشتی به تاریخ ۳۰ فروردین ماه ۱۳۶۰ [۱۹ آوریل ۱۹۸۱] از طرف بنیاد به نماینده دادستانی مستقر در بنیاد حاوی گزارش تحقیق درباره شرکتهای متعدد از جمله "شرکت آرمان" (که به احتمال قوی منظور ایران تاتامی است) که دستور آن در ۲۰ اسفندماه ۱۳۶۰ [۱۱ مارس ۱۹۸۱] داده شده بود. در این یادداشت، نام خواهان و اعضای خانواده وی به عنوان صاحبان شرکت ذکر شده و قید گردیده که در خارج از کشور به سر می برند، و شرکت توسط آقای علیرضا شاهانی اداره می شود. خواهان تصدیق کرد که آقای شاهانی مدیرعامل منصوب وی بوده است.

ب - یادداشتی به تاریخ ۱۸ تیرماه ۱۳۶۰ [نهم ژوئیه ۱۹۸۱] از طرف نماینده دادستانی مستقر در بنیاد به دادستان انقلاب اسلامی که ضمن آن گزارش

مورخ ۳۰ فروردین ماه ۱۳۶۰ [۱۹ آوریل ۱۹۸۱] جهت اقدام ارسال شده است.

ج - صورتجلسه مجمع عمومی ایران تاتامی مورخ ۲۴ خردادماه ۱۳۶۰ [۱۴ ژوئیه ۱۹۸۱] که به امضای خواهان می‌باشد. خواهان امضای صورتجلسه را تصدیق می‌کند و اظهار می‌دارد که صورتجلسه به نشانی وی در ایالات متحده ارسال شده و نیز اذعان دارد که تا سال ۱۹۸۲ قطعات یدکی به شرکت‌های خود در ایران ارسال می‌کرده است. وی می‌گوید این کار را به این امید می‌کرده که شرکت‌ها به وی اعاده شوند.

د - نامه‌های مورخ نهم دیماه ۱۳۶۰ [۳۰ دسامبر ۱۹۸۱] و هفتم بهمن‌ماه ۱۳۶۰ [۲۷ ژانویه ۱۹۸۲] دادستانی انقلاب اسلامی که ضمن آن خواهان و اعضای خانواده بلافضل وی ممنوع‌المعامله و مسدودالحساب اعلام گردیده و نیز دستور توقیف اموال منقول و غیر منقول آنها صادر شده است.

ه - شهادتنامه آقای شاهانی که در آن وی اظهار داشته که تا تاریخ ۲۴ اردیبهشت ماه ۱۳۶۰ [۱۴ مه ۱۹۸۱] مسئول اداره شرکت ایران تاتامی بوده و در ۲۵ اردیبهشت ماه ۱۳۶۰ [۱۵ مه ۱۹۸۱] کنترل شرکت را به نمایندگان بنیاد سپرده است.

و - صورتجلسه مورخ ۲۴ اسفندماه ۱۳۶۰ [۱۵ مارس ۱۹۸۲] که ضمن آن آقای شاهانی فهرست موجودی اموال فروشگاه‌های آرمان و ایران تاتامی را به نمایندگان بنیاد تحویل داد.

ز - نامه مورخ نهم فروردین ماه ۱۳۶۱ [۲۹ مارس ۱۹۸۲] بنیاد به اداره ثبت

شرکتها و مالکیت صنعتی که در آن اسامی اعضای هیأت مدیره جدید ایران تاتامی اعلام شده و آگهی مورخ ۲۱ فروردین ماه ۱۳۶۱ [دهم آوریل ۱۹۸۲] بنیاد در روزنامه رسمی مورخ ۲۳ اردیبهشت ماه ۱۳۶۱ [۱۳ مه ۱۹۸۲] درباره همان موضوع.

ح - گزارشهای مالی شرکت ایران تاتامی و موسسه آرمان که بعد از مصادره آنها تهیه، لیکن به وسیله خواهان تسلیم گردیده، و در آن توضیح داده شده است که انتقال شرکتها به بنیاد به موجب قرار توقیف مورخ هفتم بهمن ماه ۱۳۶۰ [۲۷ ژانویه ۱۹۸۲] دادستانی بوده است.

ط - مستخرجه مقاله‌ای که در یکی از نشریات بنیاد در سال ۱۹۸۴ یا ۱۹۸۵ منتشر گردیده و در آن گزارش شده که ایران تاتامی در سال ۱۳۶۰ شمسی [از ۲۱ مارس ۱۹۸۱ الی ۲۰ مارس ۱۹۸۲] توقیف گردیده و کلیه سهم‌الشرکه آن در سال ۱۳۶۲ [از ۲۱ مارس ۱۹۸۳ الی ۲۰ مارس ۱۹۸۴] مصادره شده است. مدرک مزبور توسط خواهان تسلیم شده است.

۱۵ - در رابطه با تاریخهای دو نامه دیگر که مابه‌الاختلاف است، (بندهای ۹-۱۰ بالا) دیوان داوری بر این نظر است که ادله و مدارک ارائه شده توسط خواننده، به ویژه سوگندنامه‌های مقامات مسئول، صفحات مربوط دفاتر اندیکاتور و توالی رویدادها که ادله و مدارک دیگر نشان می‌دهند، تاریخهای مندرج در نسخ نامه‌های تسلیمی خواهان را آنچنان مورد شک و تردید قرار می‌دهد که خواهان را ملزم می‌نماید دلایل و مدارکی در اثبات اصالت آنها ارائه نماید و خواهان چنین مدارکی، و درواقع، عملاً هیچ دلیل و مدرکی در رابطه با این مسأله ارائه ننموده است.

۱۶ - در رابطه با ایران تاتامی، امضای صورتجلسه مجمع عمومی سهامداران شرکت مورخ

۲۳ تیرماه ۱۳۶۰ [۱۴ ژوئیه ۱۹۸۱] توسط خواهان به ویژه با این نظر که شرکت در نوامبر ۱۹۸۰ صادره شده تناقض دارد. برای دیوان مفهوم نیست که اگر ایران تا تامی قبلاً" صادره شده بوده، اصولاً" چرا صورتجلسه جهت امضای خواهان برای وی به ایالات متحده ارسال شده است. توضیحات خواهان در مدافعات خود و در جلسه استماع راجع به اینکه چرا صورتجلسه را امضاء کرده قانع کننده نبود. او حتی به این مسأله که چرا صورتجلسه به وی فرستاده شده نپرداخت.

۱۷ - براساس کلیه ادله و مدارک موجود، دیوان داوری نتیجه می‌گیرد که خواهان نتوانسته است ثابت کند که ادعاهای وی بابت مصادره اموالش توسط خوانده در تاریخ بیانیه‌های الجزایر یعنی ۲۹ دیماه ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱] پابرجا بوده است. حتی اگر خواهان می‌توانست تاریخهای ادعایی خود در سال ۱۹۸۰ را در مورد دو نامه مورد اختلاف ثابت نماید، که مسلماً" نکرده است، دلایل و مدارک، از جمله رفتار خود خواهان، این نتیجه‌گیری را تأیید نمی‌کرد که شرکتهای مورد بحث، چه رسد به املاک و مستغلات، قبل از سال ۱۹۸۲ تحت کنترل خوانده بوده و یا توسط وی گرفته شده باشد. از اینرو، دیوان باید ادعاها را به دلیل فقد صلاحیت رد نماید. باتوجه به این نتیجه‌گیری، نیازی نیست که دیوان به سایر مسایل صلاحیتی پرونده حاضر و یا تعلق یا عدم تعلق اموال خاصی به خواهان بپردازد.

۱۸ - هر یک از طرفین هزینه‌های داوری خود را تقبل خواهد کرد.

چهارم - حکم

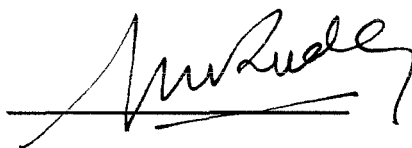
۱۹ - بنا به دلایل پیشگفته،

دیوان به شرح زیر حکم صادر می‌کند:

الف - ادعاهای خواهان، نورمن گبای ، همچنین معروف به نوراله آرمانفر، به دلیل فقد صلاحیت مردود شناخته می شوند.

ب - هر یک از طرفین هزینه های داوری خود را تقبل خواهد کرد.

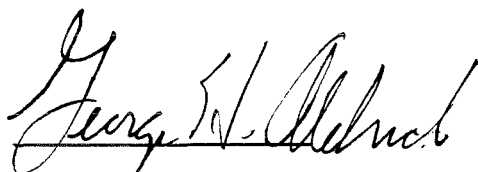
لايه، به تاريخ ۱۹ تيرماه ۱۳۷۰ برابر با ۱۰ ژوئيه ۱۹۹۱

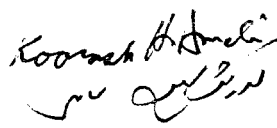
خوزه ماریا رودا

رئيس شعبه دو

به نام خدا

جرج اچ. آلدریج

کوروش حسین عاملی

نظر موافق